

Arrest

nr. 252 764 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2011 dient de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, samen met zijn moeder een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 80 939 van 10 mei 2012 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ten aanzien van de verzoeker de afstand van het geding vast. De Raad van State verwerpt bij arrest met nummer 222.018 van 11 januari 2013 het cassatieberoep.

Bij arrest met nummer 83 141 van 18 juni 2012 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de moeder van de verzoeker. De Raad van State beslist bij beschikking met nummer 8.813 van 19 juli 2012 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 8 juni 2012 wordt per aangetekend schrijven naar de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}) verstuurd.

Op 11 oktober 2018 maakt de verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport wegens illegaal verblijf en zwartwerk.

Op 24 april 2019 dient de verzoeker samen met zijn moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 december 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 252 762 van 14 april 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die de verzoeker en zijn moeder tegen deze beslissing hebben ingesteld.

Op 1 december 2020 wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 december 2020 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer:

Naam, voornaam: J., A. (...)
geboortedatum: (...).1990
geboorteplaats: S. (...)
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verblijft sedert 2011 in België. Hij startte een asielprocedure op die op 14/05/2012 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten. Hij betekende op 08/06/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf geen gevolg aan deze instructie.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de (materiële en formele) motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de

wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

5.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienststukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelikheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur'

stelt:

"(...)"

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende 9 jaar in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van de verzoeker.

Verzoeker verblijft al sinds 25/09/2011 samen met zijn moeder J. M. (...) (OV. xxx) in België. Hij heeft hier familie die over de Belgische nationaliteit beschikken.

Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier en onder meer ook uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw dd. 24/04/2019.

(zie stuk 3)

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had de verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is. In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Algemeen

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoeker sinds 2011 samen met zijn moeder J. M. (...) (OV. xxx) in België.

Dit blijkt uit het administratief dossier.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft aldus een verblijf van meer dan 9 jaar in België.

Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands en is zeer werkbereid.

Zo heeft hij zich aangemeld voor het volgen van Nederlandse lessen, kan hij aanbevelingsbrieven van vrienden en kennissen voorleggen.

Tevens is hij werkbereid en kan hij hier aan de slag, wanneer hij over de juiste documenten beschikt.

Zo legt hij een werkbeloofte neer van de heer E. D. (...):

De heer E. D. (...) verklaart:

"Hierbij kan ik u dan ook bevestigen dat DhrJ. A. (...) wonende te (...), bij ons in dienst kan treden voor een contract van onbepaalde duur en 40 uren per week.

Dit kan na zijn regularisatie per direct ingaan. DhrJ. A. (...) is een uitmuntende kracht en zou een zeer grote aanwinst zijn voor ons bedrijf. Heeft de nodige kennis die in ons team perfect van toepassing zijn. Hierdoor kan ik nogmaals garanderen dat hij direct na zijn regularisatie en zijn verblijf en werkvergunning heeft dan ook gelijk bij ons in loondienst kan beginnen met een contract van onbepaalde duur.

Ik hoop u dan ook zo voldoende te hebben geïnformeerd. Bij vragen kunt u mij altijd contacteren."
(zie stuk 14, initieel verzoekschrift)

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt. Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in december 2018 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Hij woont al lange tijd samen met zijn moeder te (...).

Het recht op een privé- en gezinsleven

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden bij het nemen van een BGV:

"(...)"

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. "

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Zoals vermeld woont verzoeker al jaren met zijn moeder samen in België.

Hij heeft hier tevens talrijke familieleden wonen die over de Belgische nationaliteit beschikken:

- De heer J. A. (...) (RR. xxx)*
- De heer J. F. (...) (RR. xxx)*
- De heer S. J. (...) (RR. xxx)*
- Mevrouw M. J. (...) (RR. xxx)*
- De heer D. A. (...) (RR. xxx)*
- Mevrouw D. A. (...) (RR. xxx)*

Hij heeft met zijn familieleden een goede band, wat ook zo is vermeld in het initieel verzoekschrift 9bis Vw.

Mevrouw M. J. (...) verklaart:

"Ik, M. J. (...), schrijf deze brief om u voor te stellen aan de redenen waarom ik geloof dat A. (...) J. (...) de mogelijkheid verdient om in België te blijven wonen. Ik heb A. (...) zijn moeder zeer goed leren kennen in de jaren dat zij in België wonen en daarom ook A. (...) zelf.

Ik zie zijn moeder regelmatig want naast familie is zij ook een vriendin geworden van mij.

Door te zien hoe goed A. (...) is met zijn moeder heb ik hem als persoon ook beter leren kennen. A. (...) is al jaren een zelfstandige man en hij heeft zeer goed zijn weg gevonden in België. Hij heeft de Nederlandse taal onder de knie. Hij heeft hier ook zijn eigen connecties en vrienden gevormd. Ik zie ook dat hij zeer hard werkt om een comfortabel leven te creëren voor zijn moeder en zichzelf. Als zijn familie hebben wij enkel in het begin een beetje steun moeten aanbieden want A. (...) heeft hier snel en gemakkelijk zijn eigen weg gevonden. Ik hoop dat u mijn woorden in acht zult nemen bij het maken van een beslissing omtrent A. (...) zijn regularisatie en ik zou u graag alvast willen bedanken. Ik bijlage vindt u ook een kopij van mijn identiteitskaart."

(zie stuk 17, verzoekschrift 9bis dd. 24/04/2019)

Verder verklaart de heer S. J. (...) het volgende:

"Ik, S. J. (...), schrijf deze brief om u voor te stellen aan de redenen waarom ik geloof dat A. J. (...) de mogelijkheid verdient om in België te blijven wonen. A. (...) is mijn familielid maar ik heb hem sinds dat hij in België is gekomen pas goed leren kennen aangezien ik zelf al meerdere jaren in België woon. A. (...) is een man geworden waar ik zeer sterk op kan vertrouwen en altijd bereidt is om iedereen hulp aan te bieden waar nodig.

Hij is een harde werker met een duidelijke visie en doel voor zijn leven.

Door het overlijden van zijn vader toen A. (...) 2 jaar oud was, heeft hij geen normale jeugd kunnen beleven. Hij heeft op een jonge leeftijd een verantwoordelijke rol moeten opnemen om zorg te kunnen dragen voor zijn alleenstaande moeder. Hij heeft veel opgeofferd om een goed leven te creëren voor zijn moeder en zichzelf. Sinds dat ze in België zijn hebben mijn familieleden en ik hen op verschillende manieren proberen helpen. Maar hun eigen inzet tot integratie heeft ervoor gezorgd dat ze een relatief goed leven hebben kunnen leiden hier.

A. (...) is een intelligente man waardoor hij een goede kennis heeft kunnen verwerven van het Nederlands.

Hij heeft hier zijn eigen vrienden en connecties gemaakt, zowel op persoonlijk gebied als op het professionele. Ik hoop dat u mijn woorden in acht zult nemen bij het maken van een beslissing omtrent A. (...) zijn regularisatie en ik zou u graag alvast willen bedanken. In bijlage vindt u ook een kopie van mijn identiteitskaart."

(zie stuk 20, verzoekschrift 9bis dd. 24/04/2019)

Verzoekende partij heeft wel degelijk steun gekregen van familie en kan nog steeds rekenen op zijn familieleden hier in België die verzoekende partij bijstaan om zich verder te integreren.

Een terugkeer naar Albanië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke en familiale omstandigheden van verzoeker.

6.3.

EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Verweerster is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 01/12/2020 en ter kennis gebracht op datum van 18/12/2020 te schorsen en te vernietigen."

3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de gemachtigde aan dat de verzoeker vrijgesteld is van de visumplicht, doch dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. De gemachtigde licht hierbij nog toe dat de verzoeker sedert 2011 in België verblijft, zijn asielprocedure op 14 mei 2012 werd afgesloten met een beslissing van de Raad en op 8 juni 2012 hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waaraan hij geen

gevolg gaf. Deze vaststellingen, die overigens niet worden betwist, betreffen de individuele situatie van de verzoeker. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat er louter wordt verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de kritiek dat in de bestreden akte niet wordt verwezen naar of gemotiveerd omtrent verzoekers familiale situatie, de lange duur van zijn verblijf in België, zijn werkbereidheid en zijn integratie, gaat de verzoeker eraan voorbij dat de gemachtigde voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, een beslissing nam waarbij verzoekers verblijfsaanvraag van 24 april 2019 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing en het thans bestreden bevel werden ook op dezelfde dag aan de verzoeker betekend, zodat hij tegelijkertijd kennis kreeg van de motieven van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motieven die in de bijlage 13 zijn veruitwendigd. Uit een eenvoudige lezing van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker en dat er reeds in deze beslissing werd geantwoord op het door hem voorgehouden familieleven, de lange duur van zijn verblijf in België, zijn werkbereidheid en zijn integratie en de vraag of dit verhindert dat hij het Schengengrondgebied verlaat en tijdelijk terugkeert naar het herkomstland om aldaar, via de reguliere procedure en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland, de verblijfsaanvraag in te dienen. Er valt niet in te zien waarom de gemachtigde ertoe zou zijn gehouden om de motieven die reeds in deze onontvankelijkheidsbeslissing zijn opgenomen te hernemen in de thans bestreden beslissing. Minstens heeft de verzoeker er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren.

Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet of in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden zich niet tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden verzetten.

De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is, gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Dat er een beoordeling moet worden doorgevoerd inzake de "*hogere verdragsrechtelijke normen*" en "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand*" blijkt wel uit de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch het volstaat dat deze beoordeling is geschied op een relevant tijdstip ten aanzien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier, zoals *in casu* de beslissing van 1 december 2020 waarbij verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die verhinderen dat hij het Schengengrondgebied verlaat teneinde via de reguliere procedure en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland, de verblijfsaanvraag in te dienen. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing zelf niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel maakt een concrete toepassing uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De aangevoerde schending van het voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook van toepassing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger

belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens “meer voordelige bepalingen” uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat hij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet houdt in dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien hierdoor hogere verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het door de verzoeker geviseerde artikel 8 van het EVRM, zouden worden geschonden.

3.3. In de bestreden beslissing zelf wordt over artikel 8 van het EVRM niet gemotiveerd. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker op 24 april 2019, samen met zijn moeder, een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de verzoeker zijn familiale situatie en zijn integratie in België naar voor heeft gebracht met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Op 1 december 2020 wordt tezamen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de beslissing genomen waarbij deze aanvraag in hoofde van de verzoeker én zijn moeder onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen door de Raad bij arrest van 14 april 2021 met nummer 252 762.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoeker beroept zich in het voorliggende verzoekschrift op een familieleven met zijn moeder en andere Belgische familieleden, alsook op zijn verblijf gedurende negen jaar in België, zijn werkbereidheid en zijn integratie in de Belgische samenleving. Hij verwijst dienaangaande naar en citeert uit een aantal stukken (verklaringen en aanbevelingsbrieven van derden) die blijkens de stukken van het administratief dossier werden voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoeker stelt dat de verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Hoewel in de bestreden akte zelf geen beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM is opgenomen, dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel wordt afgegeven naar aanleiding van en tezamen met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing kan een motivering worden teruggevonden waarbij de gemachtigde zich op het standpunt heeft gesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren verzoekers gezins- en

familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet in het gedrang brengt. Er wordt als volgt gemotiveerd:

“Dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden, valt moeilijk in te zien gezien zowel mijnheer als mevrouw het Belgische grondgebied dienen te verlaten. De familie van betrokkenen bevindt zich in Albanië en Griekenland. Mevrouw heeft dagelijks telefonisch contact via skype met haar moeder in Albanië. Er is een familiaal netwerk in Albanië waarop zij terug kunnen vallen. Uit de voorgelegde getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).”

Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert dat wel degelijk rekening is gehouden met de gezins- en familiale situatie van de verzoeker. Zo wordt erop gewezen dat de machtigingsaanvraag van 24 april 2019 ook in hoofde van zijn moeder onontvankelijk werd verklaard. Daarnaast blijkt dat op 1 december 2020 ook aan de moeder van de verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is dezelfde dag als deze waarop aan de verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat de bestreden beslissing het familieleven tussen de verzoeker en zijn moeder niet verbreekt. Zij kunnen samen gevolg geven aan de ten aanzien van hen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten. Verder betwist de verzoeker niet dat hij nog familie heeft in Albanië (zijn oma) en in Griekenland. De verzoeker betwist niet dat hij in Albanië een familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen.

De verzoeker betoogt dat hij ook familieleden heeft in België, die de Belgische nationaliteit hebben en waarmee hij een goede band heeft zoals hij ook in zijn machtigingsaanvraag had uiteengezet.

Met betrekking tot de andere Belgische familieleden, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de onontvankelijkheidsbeslissing van 1 december 2020 werd vastgesteld: *“Uit de voorgelegde getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).”* Deze motivering strookt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De verzoeker maakt dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn familieleden in België nergens aannemelijk. Het loutere gegeven dat deze familieleden verklaren dat zij de verzoeker en zijn moeder hebben geholpen (bij hun integratie) volstaat hiertoe niet. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij met zijn familieleden die de Belgische nationaliteit hebben een familieleven heeft dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast merkt de Raad op dat ook verzoekers werkbereidheid werd afgewogen in de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dienaangaande werd als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat de heer A. J. (...) een werkbelofte voorlegt van E. D. (...), vormt geen buitengewone omstandigheid. Tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten met als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkenen stellen dat een aantal rechtsartikelen geschonden worden indien zij geen toelating zouden krijgen om in België te werken. Betrokkenen verwijzen onder meer naar artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie (éénieder heeft het recht om te werken), het recht op arbeid / werk gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen waaronder artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 1 van het Europees sociaal handvest. Betrokkenen kunnen echter wel degelijk op een legale manier in België komen werken. De procedure verloopt via de ambassade in Bulgarije. Betrokkenen dienen aan een aantal voorwaarden te voldoen. Informatie over deze procedure is terug te vinden op het internet. Betrokkenen kunnen voor deze procedure eveneens een beroep doen op hun advocaat, de heer B. Soenen.”

Bovendien wijst de Raad erop, mede wat de beweerde integratie betreft, dat de verzoeker nooit gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk. Het betreft *in casu* dus een zogenaamde situatie van eerste toegang. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds in dat verband in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de thans opgelegde terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland. De verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezinsleven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan. Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde bij de afgifte van het thans bestreden bevel de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook geenszins aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

3.4. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.5. Uit de voorgaande bespreking volgt dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, zijn gezins- en familiaal leven wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet voorts niet dat er bij de afgifte van een verwijderingsbeslissing een beoordeling moet worden doorgevoerd omtrent het privéleven of de integratie in België. De verzoeker brengt geen element, zoals voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aan waarmee bij het treffen van de thans bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin toont hij aan dat het bestreden bevel een andere 'meer voordelige' verdragsrechtelijke bepaling zou schenden.

De verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, of dat deze beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht, kan niet worden aangenomen.

3.6. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaat van besluiten die zijn belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

In casu heeft de verzoeker op 24 april 2019 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoeker werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Hij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde minister zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 1 december 2020 onontvankelijk verklaard omdat de door verzoeker aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de moeder en haar meerderjarige zoon de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu te Bulgarije”*. Hieruit blijkt dat de verzoeker de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij noodzakelijkerwijze terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 1 december 2020.

Daarenboven leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De verzoeker betoogt dat indien hij gehoord zou zijn geweest, hij had kunnen wijzen op zijn verblijf gedurende negen jaar in België samen met zijn moeder en zijn verregaande integratie, op het verblijf van zijn familieleden die de Belgische nationaliteit bezitten en dat *“al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier en onder meer ook uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw. dd. 24/04/2019”*. De verzoeker geeft aldus zelf aan dat deze feitelijkheden zich al in het administratief dossier bevinden in het kader van zijn regularisatieaanvraag van 24 april 2019. Op deze manier geeft de verzoeker zelf aan dat hij, indien hij nogmaals gehoord zou zijn geweest voor de afgifte van de bestreden beslissing, geen andere elementen had willen bijbrengen dan deze waarvan de gemachtigde op het ogenblik dat de bestreden beslissing reeds op de hoogte was. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, elementen had kunnen aanreiken waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop zou kunnen hebben gehad.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht (cf. artikel 41 van het Handvest) en een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur worden niet aangetoond.

3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE